

Minæ valor ascendebat ad 97. lib. 6. fol. 10. den. & 1/2 monetæ nostratis.

Arrianum, vel 4000. juxta Curtium, quot nempe in castris Darii inventa sunt. Diodorus l. 17. testatur, in Ærariis Ecbananis non minus quam 120000. talentorum auri fuisse, cum Alexander Urbem invasit. Plura etiam invenisse in thesauris Babylonis inde colligimus, quod ex occupato ibi thesauro, singulis equitibus exercitus sui Rex sex minas, externis vero equitibus 5. peditibus duas viritum distribuerit [7]. His omnibus thesauris inspicendis 30. vel 40. dies infumptos narrant. Accesserunt his 6000. talentorum argenti ex Pasergade recepta. Erant Dario præter hæc omnia 7000. vel 8000. talentorum, ab interfectis ipsius Regis sublata; quanquam eâ summâ imminutâ adhuc tamen Æraria victori reservarunt 13000. talentorum, ab Alexandro inter copias suas distributa. Præfectus Ægypti optima hæc spolia 800. talentis, & omnibus suppellectilibus Darii cumulavit. Hæc omnia in unum collecta summam excedunt 185000. talentorum argenti, non computatis thesauris Babylone inventis, & inter milites distributis; & 129000. ta-

lentorum auri. Stilus deficit Polybio l. 10. magnificentiam pariter & superbiam Regum Ecbananæ descripturo. Cedro omnia, & cipresso induebantur; auro quin etiam vel argento obducti erant trabes, solaria, concamerati fornices, columnæ porticum, & peristylia, aureæ & tegule culminis. Harum laminarum plerique etate Alexandri Magni avulsæ, plures etiam sub aliis post ipsum Regibus manserunt; & Antiochus Epiphanes in Templo Deæ Anæ, sive Anaidis columnas adhuc spectavit auro obductas, tegulas argenteas, lateres aureos, & argenteos longè plures, quæ omnia in monetam, summâ 4000. talentorum, excudit. Talenta illa Attico erant valore, nempe 2400. librarum monetæ Gallicæ. Porro omnia hæc exempla, adjectâ insuper amplitudine ditionis Davidicæ, aliisque, quæ Regi suppetebant, cogendarum divitiarum commodis, Lectores revocant ad fidem Davidicæ opulentia, omnemque remouent à Sacris Libris suspitionem corruptionis, & exaggerationis.

DISSERTATIO DE TEMPLIS VETERUM.

NULLA apud homines Religio subsistere unquam potest sine cultu aliquo sensibili, externarumque ceremoniarum ritu, cujus exercitio, veluti tessera quadam, veræ religionis cultores inter se convenientes ab exteris discernantur (a). Quare non immeritò credimus Tempia, & loca religiosa, quod simul homines ejusdem Religionis coirent, ipsi Mundo æque-va, pares cum illo natales sortita fuisse; quippe quæ portio sunt Religionis naturalis, atque supremi, & indispensabilis hominum officii necessariæ quædam con-sequationes.

Temporum tamen necessitas non quidem ex Dei natura, sive indigentia aliqua, neque ex ipsius aliquo præcepto consequitur. Namque ea licet loca Numinis majestas infideat maximè, & clementiæ atque præsentia suæ majora ibi exhibeat documenta; detrahunt cæteroque aliquid majestati, & gloriæ, qua simul omnia Numine suo implet, cum nullis alioqui limitibus clausum ad certos quosdam limites redigere, quique omnia simul unico intuitu lustrans ubique præsto est, intra certi loci angustias continere videantur. Quare construendorum Temporum, & nominis illis imponendi, Domus scilicet Dei, primus Author non satis augustæ Numinis Majestati consuluisse non tantum nobis, sed & Prophanis ipsis creditur (b): Non opus est, Eana edificare. Eannum enim quod non sit

magni pretii & sanctum, nihil est existimandum. Nullum autem magni pretii & sanctum est edificatorum opus, & illiberalium opificum. O stupidi profectò mortales, inquit Heraclitus, dicite quid Numen illud fuerit, quod vos intra murorum angustias clauditis? Latere vos Deum neque corpore constare, neque opus esse manuum hominis, sed totum sibi Mundum in Templum dedicasse? Privata illa Tempia omnia interdixit Plato de Legib. l. 12. namque, ait, totus Mundus Diis omnibus commune est Templum. Si quæ autem ille edificanda Diis Tempia permitteret, ab iis volebat aurum, argentum, ebur, ferrum, æs omne abesse. Veteres PP. quibus vitio vertebant Pagani nulla habuisse Dei Tempia, reponebant se peculiaribus carere, quod unicum haberent verum Dei Templum Mundum universum; sicut & delicia Numinis non loca muris clausa fuisse, sed hominum pectus. Nonno, addit Arnobius l. 6. contra Gentes, prima, & maxima contumelia est, abitationibus Deos habere distribitos; Salomon post excitatum Numini Templum longè, quam cætera quæcumque, augustissimum, ultro fatetur (c): Cælum & Cæli Cælorum te capere non possunt; quanto magis Domus hæc, quam edificavi? Deus ipse Isai. 66. 1. 2. hanc de Templis ideam ingerit: Cælum sedes mea, terra autem scabellum pedum meorum; quæ est ista Domus, quam edificabitis mihi? & quis est iste locus quietis mea? David consilium inivit angustî Domino Templi excitant-

a Aug. l. 19. contra Faust. In nullum nomen Religionis, seu verum seu falsum casulari possunt homines, nisi aliquo signaculo, seu sacramentorum, visibili consortio colligantur.

b Zeno apud Clem. Strom. l. 5.

c 3. Reg. 8. 27.

d Non propter locum gentem, sed propter gentem locum. Deus elegit. 2. Mac. 5. 19. Vide etiam. 2. Par. 6. 19. e Non idcirco attribuitur Diis Tempia, tanquam humidos ab his imbres, ventos, pluviasque arceamus aut soles, sed ut eos possimus coram & cominus intueri, affari de proximo, & cum presentibus quodammodo venerationum colloquia miscere. Arnob. l. 6. cont. Gent. f Euf. Prap. l. 1. c. 9.

tandi; Salomon pium illud opus executioni mandavit: Sed non Excelsus in mansuetis habitat, ait S. Steph. Act. 7. 47. 48. Nostræ igitur indulgens tenuitati Deus nostrisque commodis serviens, orationis loca sibi consecrari permisit, ubi à mortalibus oblata sacrificia acceptans & vota, dum nostrorum nos memores sumus officiorum, beneficiorum est ille non immemor (d). Non ita nos Tempia excitamus, quo à temporum injuriis, pluviis, ventis, procellis Deus in tuto ponatur (e); neque Ministrorum atque Sacerdotum indigens eos à nobis reposeat. Nos eâ ratione debitis contulimus nostræ religionis officiis; nos ibi ad illum erigimus; instatque erga Numen reverentiam & obsequium altius imbibimus. Uno verbo totus ceremoniarum apparatus, & extrinseca Religionis gloria internæ Religioni servit; atque visibilis istud Templum ædificationi intimi in cordibus nostris Templi confert; ubi sanè in spiritu & veritate Deus, quo unico delectatur obsequio, colitur.

Primi illi mortales in Religionis exercitio minus externam pompam factumque curabant: cultus erat illis simplex, & purus; sincerior etiam illis, quantum conjicimus, religio, atque in intimo cordis recessu se continens, minus in externum effuebat. Pii illi & religiosi viri paucis externe Religionis summam complexi, intimis cordis obsequiis se totos addixerunt. Rara tum temporis loca religiosa, ubi Altissimo litaretur; neque usu adhuc probata Tempia, successu temporis dedicata (f). Externarum ceremoniarum affluentia non dum intimum, quod caput est, Religionis obruerat; neque monstri illud adhuc apparuerat, ut quod inferius est, potissimum locum obtineret. Ante diluvium Aris tantum erectis totum consuebatur; nec major fuit Religionis apparatus diu post ea tempora. Abel, Noe, Abraham, Jacob, viri illi profectò religiosissimi, nulla tamen adhuc Tempia norant. Altare simplex, in loco puro, & seorsum posito, erectum, absque simulacris, ornamentis, divitiis Deo statuebatur; circum habebat sive lucum vel horrorem aliquem religiosum; vel saltem in edito quodam colle eminebat; eò fideles redigebantur officiis suis Domino præstandis.

Nec magis constat, an victimarum immolandarum ritus ante diluvium obtinuerit; facile enim res dilata usque post permissam Noem escam ex animantibus. Extunc concessam sibi etiam facultatem offerendi sanguinis, & carnem victimarum, vir ille Sanctus autumavit. Ante hæc tempora ex annuis proventibus aliquid Domino dedicabatur, huic primitiæ fructuum, huic lac, adeps, & armentorum lanæ. Hæc Scriptura de Religione ejus ætatis. Hæc veteres tradunt, primævam illam Religionem celebrantes, veluti cujus sanctitati, simplicitati, & innocentie nihil esset reliquum (g). Altaria olim, canit vetus Poeta, nullo taurorum sanguine cruentabantur. Pecus aliquid de grege neci tradere, ut carnes in escam pararentur, nefas habebatur;

g Vide Theophrast. apud Porphy. de Abst. l. 2. & 4.

aberant thura, procul victimæ cruentæ, oleribus litabatur prius in altum elevatis, veluti ut essent in oblationem Authori naturæ, deinde ignibus impositis. Religio hæc adeò frugi facillè sine Templo- rum, & ingentium molium factu ministrorumque satellitio transigebatur. Aræ ipsæ simplices, & solâ religione ornate. Quam Jacob, visione recreatus in Bethel, cum iret in Mesopotamiam, erexit, rudi consistabat lapide, quem ille capiti suo jam supposuerat. Ex lapide in Altare statim transfuit, cum simplici oleo dedicaretur (h). E Mesopotamiâ verò rediens locum repetit voti antea nuncupati reus, ibique decimas omnium bonorum persolvit. E rudi pariter lapide Altaria Domini fabricanda Moyfes edixit, Exod. 20. 25. Dent. 27. 5.

Abraham venerationem conciliaturus Altari à se excitato in Bersabee, lucum implantavit (i); quod ejus ætatis moribus veluti Templi quoddam genus habebatur; eumque locum religionis, atque sacrificiorum causâ, unâ cum tota familia frequens adibat. An hæc vir ille pius à Chanaanorum, quibuscumque habitabat, religione derivit, vel potius intimum animi ductum, Deique intimè monentis suggestionem in eo luco conferendo secutus fuerit, incertum. Sed planè constat, nihil post Aras vetustius occurrere, quam lucos religiosos. Nihil apertum in Moyse de Templis; frequenter verò de lucis, Idolis consecratis. Jubet Israelitas Aras omnes subvertere, vastare lucos, destruere monumenta sacra, sive Chanaanorum statuas; nihil tamen uspiam habet de Templis; habuisset autem, si frequentia in regione fuissent. Et quidem nunquam legitimus, in devictis citra Jordanem regionibus Tempia ulla ab ipso eversa, quanquam totus ille tractus cultui Numinum Phegor, Moloch, & Chamos additissimus esset.

Profectò Idola illa nulla habuisse Tempia videntur præter lucos, sive Ædículas vel Tabernacula, quibus eorum statue circumferebantur, juxta ac Amos describit (k). Sunt etiam, qui in dubium revocaverint, an statua ipsa moribus earum gentium recepte fuissent. Veteres agentes de primis illis Idolis Arabum, inter quos Moabite, & Ammonitæ censentur, illa depingunt tanquam lapidibus rudibus, sive ferro expositis, sed non in simulacrum humanum constarent. Vetustissima Phœnicum Numina virgæ erant, vel hastæ, & columnæ in honorem Deorum & erectæ (l), ait Sancho-niatio. Idcirco, ait Trogius, nostrâ ætate obtinet, ut hastæ sive sceptræ manibus Numinum imponantur (m); Nam ab origine rerum pro Diis immortalibus Veteres hastas habuere. Apud Josephum mentio inducitur de columnis pretiosis in veteri Templo Tyri consecratis (n). Septuaginta plerumque reddunt vocem Hebræam Matzaba, quam alii statuas interpretantur, reddunt; inquam, columnas, quod sanè melius vim originalis nominis exprimere videtur.

Satis etiam constat de vetustate cultus sacris lucis, non minus quam Idolis in eisdem locis erectis, exhibiti. Gedeon lucum

h Gen. 28. 18.

i Gen. 21. 33.

k Am. 5. 26. Portastis Tabernaculum. Moloch vestro, & Imaginem Idolorum vestrorum, sydas Dei vestri, quæ fecistis vobis.

l Sancho-niatio. seu Porphy. apud Euseb. Prap. l. 1. c. ult.

m Justin. l. 48.

n Contra Apion. l. 1.

o Judic. 6. 27. cum Baal vastavit (o); & Reges Israel, & Juda vicissim plures Numinibus consecraverunt (p); quos tandem ab aliis Regibus succisos, everfis simul Aris & Idolis, scimus. Non aliunde sanè derivantur scelera illa, & abominationes, quas non rarè Prophetæ Judæis exprobrant. De lucis pro Templis ab Ægyptiis implantatis sermo est apud S. Clementem Alexandrinum. Templum Jovis Ammonis circum ambiebat lucus, sicut & Templum aliud Carthaginis, de quo Virgilius:

Lucus in Urbe fuit media.....

Quidam etiam luci sacri in Arabia à Geographis describuntur, inter quos celebratur lucus palmarum, qui ipsissimus esse lucus Elim, ubi Israelitæ castrametati sunt post transfretatum Erythraum, vulgò creditur. Locum certo Numini sacrum custodiebant Sacerdos duplex, mas nempè & femina [g]. Celebrantur & lucus Daphnes in Suburbis Antiochiæ, ubi oraculum Apollinis, & Dianæ (r). Apud Indos religiosæ erant arbores, quarum sanctitate nemo non maximè impius violasset (s). Apud Græcos par erat cultus in quercus, & in Oraculo Dodonæum. In monte Vaticano, ait Plinius (t), vetustior erat Urbe Ilex ante inaugurationem Urbis sacra, Erant & veternosæ arbores vitis redimitæ, quibus ipse de se Arnobius testatur, ante ejurata Idololatriæ sacram cultum impendisse (u). Priscis Gallis, quantum scimus, pro Templis luci tantummodo erant, in quibus erectæ rudi opere statuæ super arborum truncos, pro basibus constitutas (x)

q Strab. l. 16.

r Idem l. 16.

s Q. Curt. l. 5.

t Vetustior Urbe in Vaticano Ilex, in qua titulus arboris arborum famatum dignam fuisse significat. Plin. l. 16. cap. 11.

u Arnob. l. 1. pag. 22. Picturatas veternosas in arboribus tanias, si quando conspexerant &c. Lucan.

y Vide Orig. contra Cels. l. 7. pag. 373.

z Herod. l. 1. & Strab. l. 15.

Gracia, alter in Ægypto jusserunt.

Perfarum Tempa satis respondent Chamanim Scripturæ (a), quæ loca erant sub dio, murorum tantum ambitu clausa, ubi in honorem Solis ignis perpetuus alebatur: unde apud Strabonem non rarè Pyreiorum nomine designata sunt (*). Extant autem in Oriente ex iis ædificiis quedam, veteris superstitionis documentum, Soli, ut vulgò creduntur, consecrata.

Post arbores & lucos nihil, quantum scio, in Pagana religione vetustius ædificiis gestatoris, & laribus. Ex his laribus creduntur Teraphim Labani. Ad ædificiis referenda censo Tabernacula Moloch, quas Israelitæ per desertum secum in itinere portarunt (b), & Ephod Gedeonis (c), & Michæ [d]. Frequens erat in Ægypto mos. Quotannis ædícula Jovis trans Nilum devesca in Lybiam comportabatur, tum & post aliquod temporis in Ægyptum restituebatur (e). Narrat Q. Curtius l. 4. Sacerdotes Jovis Ammonis Numen aureæ navi, ad utrumque latus plurimis lancibus argenteis appensis ornata, imponere confuevisse. Isis simulacrum gestabant humeris Sacerdotes, umbellâ sericâ super caput pendente; nec aliter quam super humerum ministri vehebatur Vacca illa Sacra, Ministri, inquam, gravi interim passu, quasi Numinis majestatem æmularetur, procedentis (f). Apud Baruc cap. ult. 3. sermo est de Numinibus quibusdam Babylonis, quæ velo tecta purpureo, solemnî apparatu circumferebantur. Eustathius in Iliad. x. tradit, confuevisse apud Veteres Tempa plaustris imposita transferri. An hæc ad imitationem Arææ & Tabernaculi Domini Paganorum moribus usurparentur, vel Deus genio, indoli, & habitudini Judæorum indulgens, consecrari sibi veterem hanc Ægyptiorum superstitionem voluerit, cujus scilicet superstitionis in Ægypto acceptæ memoriam altè retinebant, incertum.

Ex more deferendi Numina in plaustris, equis, sive humeris imposita, tum & ex domesticis illis Sacellis, sensim obtinuit ingens ille Templorum numerus, seu potius ædicularum, thecarum, vel sellarum gestatoriarum, quas in tota antiquitate frequentes legimus. Act. 19. 24. mentio inducitur de ædificiis argenteis Dianæ Ephesinæ, quarum ingens instituta erat Ephesi negotiatio. De ædificiis Plinius frequentissimè (g); de thecis aureis ab Osiride dedicatis Jovi, aliisque Numinibus adeas Diodorus Siculus Bibliot. l. 1. Apud Herodotum l. 2. c. 63. sermo est de statua Solis plaustrum devesca in urbe Papremide, jumentorum officio viris fungentibus. Pro veteri Jani Templo stabat angustum facellum, binis aneis januis angustis oppidò instructum; claudebantur autem fores illæ, cum pacatum esset Imperium. Porro enei hujus sacelli & quadrati tam sublimè erat fastigium quantum Numinis simulacrum stans, ad quinque pedes tantummodò assurgens contineret. Julio Cæsari aurata ades ad simulacrum Templi Veneris genitricis collocata est, ait Sueton. in Jul. c. 84. Memoria etiam

a Levit. 26. 30. & 2. Par. 14. 4. & 34. 4. Isai. 17. 8. & 27. 9. Ezech. 6. 4. 6. * Strab. l. 15.

b Amor 5. 26. c Judic. 8. 27. d Ibid. 17. 4.

e Diod. Sicul. apud Euf. Præp. l. 10. c. 8.

f Apul. lib. 11. Afini aurei.

g Plin. l. 36. 5.

h Vide Paul. in Lacon. i Idem lib 10.

etiam proditum de aenea Jovis edícula (b) Sparta, sicut & de alia Delphis (i); ac tandem de Minerve Romæ ejusdem operis & materiæ.

Frustrà verò quis certam ædificandorum Templorum epocham querat. Jam inde à vetustissima ætate cepisse morem constat: sed ea est antiquissimarum consuetudinum indoles, ut originem habeant obscuram, cujus inducæ honorem variæ sibi gentes vindicent. Planè si eo nomine designatum voluerimus locum quemcumque Deo sacrum, vel ille cancellis sepiretur, vel muris, vel coriaceis ligulis, vel sub dio expositus pateret, vel culmine tegeretur; si, inquam, ea omnia nomine Templi usurpentur, ipsi cogna Religioni Tempa credi par est. Luci circum Altare implantati; loca Cæli injuriis patentia, & circumseptâ, ubi in honorem Solis perpetuus ignis detinebatur; claustra cancellata, ut de Templo Gaditarum in honorem Herculis memoriæ proditum est (k), & Junonis in Insula Samo ad amnem Imbræum (l), Templi nomine jure censentur; non secus ac Tabernaculum Dei Israel, junctis simul asseribus constans, atque velamentis operum [m]. S. Clemens Alexandrinus Strom. l. 5. obtinuisse refert apud Sacerdotes Ægyptios, ut Minerve edificarent omni remoto tecto patentia, & abique simulacris. Hæc omnia sub uno Templi nomine constant. Sed nobis impræsentiarum origo Templorum exquirenda est, quæ ad modum ædium edificata suo teguntur culmine, ut ab injuriis Idola constituerentur in tuto, & populi in religionis cœtus coirent. Tempa sanè ita usurpata, suam facillè debent originem simulacris & Idolis, quibus spiritale Numen caducis velatum exuviis, in sensibilibus rerum censum ita redactum est, ut culmine Templis imposito laborandum esset mortalibus, ut injurias ab illo aeris, & temporis aspectu se tantillorum materialium Numinum solabantur, quare visum est certo aliquo in loco Deum detinere, quò semper hominum indigentis præsto esset, & pervius obsequiis. Quandiu alia de Numine idea mansit, quod nempè immensum, infinitum, omnia replens loca, & nullibi non præsto haberetur; tunc nec Tempa, neque religiosas ades condere homines laborarunt. Ubique Dei Majestas & sentiebatur, & colebatur.

k Sil. Italic. l. 3. l Strab. l. 3.

m Templum non solum quod potest claudi, verum etiam quod palis, aut aliqua tali re, & lineis aut loris, aut simili re septum est. Servo. in 4. Æneid.

Cautiorem ea de re populam suam fieri Deus Israel voluit, cum sibi Templum edificari postulantibus, permetteret. Profusus est enim se Cælum, & Terram suo Numine implere, longèque proinde abesse, ut in constructis humanâ industriâ ædificiis contineretur; indulgere se tamen voluisse instabili rudioris gentis ingenio, ut scilicet fixum aliquod haberet, certumque Templum, neque pro arbitrio per alia finitimarum gentium Numina vagaretur. Unicum tamen sibi erigi statuit, quo Numinis singularitas magis magisque infinuaretur. Ed venire jussit populam, semel iterum, & tertid singulis annis, tanquam

præstantis vero, & legitimo Domino obsequiis. Cavit tandem, ne alibi quàm in Templo sacrificia offerrentur, etiam atque etiam contra Deorum pluralitatem, atque Idololatriam populam suam præmunens. Quare Templum illud velut aula Regis, & summi totius Israelis Moderatoris habendum erat, quò convenire Populi in obsequia Regis jubebantur.

Antequam tamen condendi Templi vero Deo consilium caperetur, plura jam sibi construi Dæmon curaverat, in Ægypto maximè, constitutæ primùm Idololatriæ sedes. Sunt etiam qui ante diluvium ædificata quadam in honorem astrorum crediderint, quem sanè cultum ab Enos inventum ferunt (n). Templi Dæ Syria originem ad Deucalionem, cujus ætate diluvium contigit, referri à nonnullis Lucianus, de Dea Syria, est author. Porro Deucalion non rarè cum Noemo confunditur; quare vir iste pius Templorum primus author crederetur. Sed quid Noe deputandum sit, ex Gen. 8. 20. intelligimus: Ædificavit Noe Altare Domino, post diluvium: nihil hic profectò de Templo. Constitutum Templorum in Ægypto honor Osiridi tributus à Diodoro l. 1. videtur; narrat enim Principem illum, deinde inter primores regionis Deos habitum, Templum erexisse augustum, & magnificentem utriusque parenti, Jovi nempè, & Junoni; geminas insuper ædificas anreas Jovi consecrasset, amplioem Jovi Cœlesti, minorem alteram Jovi Ammoni; adjecisse insuper alias anreas aliis Numinibus. Arnobius advers. Gentes l. 6. mavult à Phoroneo, sive Meropie Tempa Ægyptia repetenda. Porro Phoroneus Abrahamo cœvus creditur Eusebio, qui Apim ejus successorem circa Isaci tempora consignat. Artapanus (o) Lyfimachus, Josephus, & Rabbinii sustinent, Tempa jam inde à Moyse ætate familiaria in Ægypto fuisse; ex quibus Tempa Athos, & Heliopolis ab Hebræis, cogentibus Ægyptiis, ædificata Artapanus est author. Addit insuper, in ipso secessione Israelitarum ab Ægypto articulo omnia simul religionis Tempa corruisse; sicut & in obsequium Virgæ Mosaicæ, de qua mira ferebantur, plures non dissimiles virgas Ægyptios in omnibus Templis consecrasset. Lyfimachus apud Josephum. (p) narrat, Moysem una cum Hebræorum exercitu omnia, quæcumque obviam habuerunt in itinere, subruisse. Illud Exod. 12. 12. In cunctis Diis Ægypti faciam judicium (q), ita interpretantur Judæi, quasi omnia Ægyptiorum Tempa Israelitæ in sua ad Ægypto secessione subverterint. Josephus [r] ita Deum Israelitas alloquentem inducit: Jubeo vos igne, & ferro vastare lucos, Aras, & Tempa Chananæorum, ut ne vestigium quidem super sit. De Templo, vel ade Phægor sermo est Deut. 34. 6. & Josu. 15. 41. ibidem etiam mentio injicitur Bethsames, quæ facillè sibi nomen à Templo Solis accivit (s). Plura sub Judicibus occurrunt in Chanaanitide Templis, ut Baal-Berit (t), Dagon (u), & alterum à Samone in Urbe Gaza sub-

n Maimonid. de Idolol. c. 1. s. 2. apud Spencer. de Legib. ritual. l. 3. differt. 6. c. 1.

o Artapan. apud Euf. l. 9. Præp. c. 23. & 29.

p Lyfim. apud Joseph. contra Apion. l. 1. &c. q Vide etiam Num. 33. 4. r Antiq. l. 4. cap. 8. p. 120

s Josu. 15. 20.

t Judic. 9. 46. u 1. Reg. 5. 2. x Judic. 16. 27.

Quam.